

NIŠIN LITERARNI NATEČAJ 2021

Kalejdoskop

STRAN 2

01. ZMAGOVALKA NATEČAJA: NIKA NIKOLIČ, IZOLIRNICA 36

STRAN 6

02. DRUGOUVRŠČENA: MAŠA JELUŠIČ, SPIRALNA ZIBELKA

STRAN 11

03. TRETJEVVRŠČENA: IVA GROBIN, SKOK NA TERRO

OSTALI UDELEŽENCI:

STRAN 15

04. ARIANA HODŽIĆ

STRAN 20

05. LUCIJA MUŽENIČ, "SVA NA PRAVEM MESTU?"

STRAN 24

06. ŠPELA GAŠPERIČ, JAMSKI ČLOVEK

STRAN 28

07. DOMINIK LENARČIČ

STRAN 33

08. LUKA HADL, STARI PRIJATELJI

STRAN 37

09. DOMINIK KOBOL

Prvi literarni izziv, Sestavi kalejdoskop svojega veselja, je pravzaprav preoblikovan NMN natečaj za kratko zgodbo. Zamislili smo si ga kot dolgotrajnejšo aktivno pisanje znotraj lastnega sveta s krajšimi nalogami. Tako smo v pol leta objavili šest nalog, karseda raznolikih in nenavadnih, da smo avtorje spravili v čim bolj čudne položaje, da so res pogledali zgodbo in like z vseh zornih kotov (tudi s tistih, na katere nikdar ne bi pomislili). Teh šest kratkih nalog je bil predpogoj za uvrstitev v tekmovalni del, v katerem se je pripravljala polna kratka zgodba v istem vesolju, ni pa bilo obvezujoče dodati vsebine prvih šestih nalog. Želeli smo torej predvsem prisiliti avtorje da poglobijo svoj svet in like, preden prelijejo zgodbo na papir, da bo njihov svet karseda oprijemljiv.

Izziv je pričelo 20 ustvarjalcev, na koncu je finalno zgodbo oddalo 9 oseb. V tričlanski žiriji smo bili Vid Legradić, ki je izdal svojo prvo in zelo uspešno sci-fi delo, Travid: Za devetimi zvezdami, Jakob Konda, ki je izdal svojo prvo in zelo uspešno fantazijsko zgodbo v dveh delih, Skrivnost srži 1 in 2, torej ustvarjalca, ki sta dosegla ta sveti gral izdaje lastnega dela. Tretja žirantka sem kot dolgoletna urednica Sijoče zvezde (glasila Slovenskega Tolkienovega društva Gil-galad) in organizatorica natečaja bila jaz.

Zgodbe smo ocenjevali glede na dovršenost stila, likov, sveta in izvirnosti ideje. Žanr so si avtorji izbrali sami, znanstvena fantastika ali fantazija. Na kratko bi pohvalila vseh devet prispevkov, saj se je večmesečno delo na svetu resnično poznalo na kvaliteti oddanih kratkih zgodb, ki nas je vse tri izredno prijetno presenetila. Tako da je bil namen literarnega izziva vsekakor dosežen, glede na odziv pa ga gotovo zaženemo tudi v letu 2022.

Na koncu smo izbrali tri najboljše, zame so še zmeraj Marsovček, Čarovnik in Mistborn – to so namreč njihovi vzdevki, pod katerimi smo brali zgodbe. Poleg darilnih bonov za nakup risoromanov pri VigeVageKnjige so udeleženci dobili tudi možnost objave v Nebluae reviji (nekdanji Novi zvon). Kot organizatorju izziva nam je gotovo v največji ponos in potrditev, da niso potrdili objave samo za prvo, zmagovalno delo, temveč za vse tri finalistke. Izšle bodo v oktobrski izdaji. Čestitke!

Najlepša hvala vsem, ki so sodelovali in ustvarjali z nami. Se vidimo naslednje leto.

Nerlisa

IZOLIRNICA 36

NIKA NIKOLIČ

Renja je počasi srkala peneco maratorko. Prehitro pitje bi jo zazibalo v otopeno brezbriznost, ki si je ni smela privoščiti. Spletkarski udeleženci predvolilnega zbora aristokratske lože so jo spraševali po skrivnostih soložanov, ona pa si je ponavljala: »Ni moja stvar.«

»Z vašimi informacijami lahko kot bodoči vodja lože naredim veliko dobrega. Zavzemam se za posodobitev in večja vlaganja v izolirnice,« ji je razlagal Gozovnik.

»Prenos upravljanja javnih izolirnic v roke zasebnikov pomeni razprodajo in omejevanje njihove dostopnosti,« se je v pogovor vpletla Marvi. »Renja, dragica, ne želim pritiskati nate, ampak naj te spomnim na Sodničin program. Res bi potrebovali tvojo pomoč. Naš pristop k vzdrževanju izolirnic je jasen. Skrb zanje mora ostati v domeni lož. Le tako lahko ohranimo standarde in zagotovimo brezplačno uporabo za vse.«

Renja se je poželjivo ozrla proti pladnjem s kupami mrzle maratorke. »Zakaj ne združite moči in skupaj poskrbite za javne izolirnice? Mar se ne bi tako najhitreje rešila stvar?«

»To bi se vendar izključevalo!« jo je zavrnil Gozovnik.

»Tudi meni se zdi, da imamo nepremostljive razlike,« je rekla Marvi.

»Vsaj v nečem se strinjata.« Mezenje masti iz ušesa je Renjo rešilo pred sprejemom odločitve o zavezništvu. »Sranje!«

»Oh, se odpravljate na novo epizodo?« Gozovnik ji je v oporo ponudil roko.

Renja se je sesedla na najbližji divan. »Ko bi bilo le tako prijetno ... «

Salon z velikimi kristalnimi lestenci, kramljanje gostov in žvenket kozarcev so postopno zbledeli iz njene zavesti.

*

»Čakaj, previdno! Ta zatič ne sme štrleti ven.«

»Ne bo, ne vznemirjaj se, nič se ne vidi. Vse izgleda izpravno.«

»Še enkrat preveri, da sva res pri 36-ki.«

Skozi vrata je stopil strežaj z opazno pego pod levim očesom. Preveril je številko

na vratih in se vrnil v notranjost toplotne izolirnice.

»Ne dramtiziraj, vse je v redu.«

*

Ko se je ovedla, ji je Marvi z robcem skrbno pivnala mezečo mast, Gozovnik pa jo je držal za roko in gledal z izrazom vseh dosedanjih prič njenih epizod. Gubal je čelo, da bi pokazal sočutje in prikril strah pred tem, kar je izvedela. Renja se je razočarano zalotila, da upa na drugačno reakcijo.

»Kaj ste videli?«

»Ne bojte se, ni bilo o vas.« Njen odgovor je že davno postal refleks.

»Veste, da sem za informacije pripravljen bogato plačati.«

Renja je segla po kupi maratorke, da bi si izborila premor za razmislek, ko jo je zmotilo donenje alarmnih gongov.

»Geza! Geza!«

Strežaji so vpili navodila: »Prosimo, mirno se pomikajte proti izolirnicam.«

Gozovnik je godrnjajoč vstal in se odpravil proti kleti. Marvi in Renja sta prepletli komolce in mu sledili. Marvi se je pošalila: »Gongi so te rešili, kaj?«

Renja se je vljudno namuznila in resno nadaljevala. »Saj veš, da verjamem v tvoj projekt, ampak Gozovnik lahko hitro doseže pomembne spremembe. Pomisli, koliko ljudi bi preživel napade zmrzali, če bi bile vse izolirnice redno vzdrževane.«

»Saj vem, dragica, ampak ...«

Mimo se je prerinila belobrada oseba. »Pri tej hitrosti bomo vsi pomrznili.«

»Kot da se je to že kdaj zgodilo, alarmi se vedno oglasijo prehitro,« je drugi moidoči vsevedno zmajeval z glavo.

»Potem me pa spustite naprej, nič me ne mika preizkušati debeline moje halje.«

»Pri vaših dimenzijah ste varni. Izolirnico nosite s seboj, kar v podkožnem maščevju.«

Alarmi so zadoneli še močnejše. Zasopihana množica ljudi v razkošnih haljah, neprimernih za hitro hojo, se je valila po dolgem marmornatem hodniku, obdanem z doprskimi kipi generalov in oljnimi slikarijami idiličnih prizorov, ki se nikoli niso zgodili. Marvi je med spustom po stopnicah stisnila Renjo za nadoht. »Prave spremembe rabijo svoj čas. Res te potrebujemo.«

Gozovnik je oporekal: »Počasi se sicer res daleč pride, toda če bomo prepočasni, bomo vsi zmrznili. Poglejte te izolirnice, na primer. Pred šestdesetimi leti je dvaipetdeset ljudi tragično preminilo, ker so se poskušali sami dogovoriti, kdo

bo vedril s kom. Pregovarjanje, mešetarjenje in izsiljevanje je trajalo tako dolgo, da jih je zmrzal prehitela. Zato so naši modreci že pred naslednjo gezi uvedli sistem razvrščanja v izolirnice. Mislite, da bi bilo danes kaj drugače?»

Renja se je ozrla proti ljudem v gneči. O marsikaterem izmed njih je v epizodah izvedela skrivnosti, ki niso bile njena stvar. V prvi vrsti je videla damo, ki je želela bogato poročiti svojo edino hči, pa jo je onemogočal star spor z gospo v rumeni halji na levi. Za seboj je slišala glas generala, ki mu je poleg ohranjanja miru na meji veliko pomenila tudi njegova zakladnica. Višji bankir pred izolirnico 31 pa si je zadal nalogo, da generala prepriča v bolj asketsko življenje. Če bi Renja kdaj srečala tistega, ki je rekel, da je znanje moč, bi ga z veseljem zabodla v oko. Izdihnila je. »Verjetno imate prav.«

»No, zato imamo sistem, ki sicer ni idealen - marsikomu ni všeč, da strežaji sledijo strogemu protokolu - , ampak le zaradi delujočega sistema bomo danes naval zmrzali preživeli vsi.«

Pred vrsto izolirnic jih je pričakal strežaj v rdeči uniformni halji. Renja se je zagledala v pego pod njegovim očesom in se z nohtom zbodla v dlan. »Ni moja stvar, ni moja stvar ...«

Strežaj je zavzeto usmerjal prisotne. »Izolirnica 34: Tarad Rokovnikov, Velibir Bržunski, Gverilinda Višjegrajska, Jalda Beverjon, Majerholc Gozovnik, Renja Dafjanska.«

Renja se je obrnila k Marvi: »Želim ti pomagati, ne glede na vse. Se pogovoriva po koncu geze, velja?«

»Me veseli, da ostajaš odprta za našo stvar. Naredi mi uslugo in bodi previdna.« Marvi je z glavo pomignila proti Gozovniku. »Znano je, da hitro zameri in da kruto obračuna z vsemi, ki mu nasprotujejo.«

»Saj vem, da je pokvarjen, ampak tako slab pa vseeno ni ... Kakorkoli, veselim se najinega čaja jutri zjutraj, nujno te moram vprašati za nasvet glede mojega prispevka na zboru salona Bevarjon.«

Strežaj se je nestrpno odkrhal. »Izolirnica 36 ...«

Renja ga je ostro pogledala. »36?«

»Tako je, izolirnico 35 moramo preskočiti zaradi nujnih vzdrževalnih del.«

Marvi je pokimala Renji v slovo in se premaknila naprej. »Ne skrbi. Se dogovoriva pozneje.«

Za Renjo so se zaprla vrata izolirnice 34. Udobno se je namestila na žameten fotelj in hlastno pograbila kadečo se kupo. Nasproti nje je sédel Gozovnik in preveril temperaturo ogrevalnega kanala. »Ah, tukaj pa nam mrzaz ne more priti do živega, kajne?«

Renja je zadržano pokimala. »Imamo srečo, da so te dobro vzdrževane. V javnih pride pogosto do žrtev zaradi pokvarjenih zatičev, ki onemogočajo popolno

izolacijo. Ne menjajo jih redno.«

»In to poskušamo preprečiti. Z vašo pomočjo nam lahko uspe! Kaj pravite, se nam pridružite? Imeli boste proste roke in vedno sem odprt za predloge. Poleg tega vam nič ne preprečuje, da si kadarkoli premislite.«

Renja si je od znotraj grizljala ustnico. »To se sliši predobro, da bi bilo res. Bojim se, da bi mimogrede želeli slišati še kaj več, kot le tisto, kar je nujno za ohranjanje izolirnic.«

»Vaše informacije so iskano blago. Ne nameravam vas siliti v nič, kar vam ne ustreza. Upam le, da lahko presodite, kje bodo vaše sposobnosti dejansko služile dobrim namenom.«

»Kot veste, sem v osnovi na strani moje mentorice. Njeni pogledi so me pač močno zaznamovali. «

»Seveda, zvestobo visoko cenim.«

»Ampak želim si, da bi se področje javnih izolirnic uredilo čim prej. Če Marvin projekt ne uspe, bom premislila o sodelovanju z vami.«

Gozovnik je nazdravil z dvigom kupe toplega grogošja. »To pozdravljam!«

Renja je pokimala, se nasmehnila in nagnila svojo kupo.

»No, Renja, sedaj pa dovolj poslov. Reciva kakšno o prihajajočem zimskem zboru v našem salonu,« je v pogovor vskočila gospa Bevarjon.

»Seveda. Z veseljem. Saj sva končala, kajne?« je preverila Renja.

»Vsekakor.« Gozovnik je vstal, se galantno priklonil in pristopil k Rokovnikovu, ki je stal v kotu izolirnice.

»Je urejeno?«

Rokovnikov je pokimal. »36-ka je onesposobljena.«

»Dobro.«

SPIRALNA ZIBELKA

MAŠA JELUŠIČ

»Oblačje že dolgo ni navrglo morskih bitij. Prva družina Šanejev pravi, da gre za zadnje morsko bitje navrženo na SpiralniPlanet. Zdi se, da se počasi približujemo cilju. Središču spirale, brat moj!«

»Zdi se, da. A kaj, ko v spirali nikoli ne veš, ali se približuješ cilju ali se od njega oddaljuješ. Vsi cikli so si tako podobni,« je turobno pripomnil vojščak in pospešil korak proti četi.

»Ne skrbi,« je odvrnil na videz popolnoma enak vojak - siv, sluzast in brezobličien. »Morja so že več generacij prazna. V globinah SpiralnegaOceana ni ničesar razen alg in primitivnih bitij. Počistili smo vse! Varni smo. Prerokba o morskem vojščaku in njegovi vojski nas bo obšla!«

»Zakaj je torej prva družina Šanejev poslala več sto vojakov, da ujamemo eno samo samcato polmorsko bitje?«

Drugi je skomignil: »Morda zato, ker je zadnje? Nočejo tvegati.«

»Kakor koli. Upam, da jo čim prej najdemo!«

Sluzasti dvojniki so presenečeno pogledali proti prijatelju, ta pa mu je nerodno odgovoril: »No, slišal sem, da je ženskega spola ...«

»Prečudovito!« je vzkliknila Perlia in svoje drobno modro telesce tu in tam potuto z luskami potopila v slano vodo. »Prečudovito! Tale morska jama je kot nalašč za moje otročičke.«

»Otročičke?« je nejeverno skozi odprtino v tleh zazijala njena nova prijateljica Zoy. »Ko si omenila, da si 'noseča', sem imela v mislih enega, največ dva, dva ...« Njen glas je odmeval po votlini. »Koliko otrok pa nameravaš imeti na tem prekletem SpiralnemPlanetu?«

»Osem ali devet ...« se je zaslišalo iz jame.

»AU!« je zakričala Zoy, potegnila glavo iz špranje, ki je vodila v morsko votlino in se ozrla naokoli. »Othenia, kaj zaboga!«

Mački podobno črno bitje z ogromnimi očmi, je nagajivo zrlo v Zoy in se igralo z njenim repom. Bojevnica je nasršila ozko črno grivo od čela pa do vznožja dolgega ranjenega repa. Drevniki so bili nadvse ponosni na svoj rep in Zoy ni bila izjema.

Le pred nekaj dnevi je njo, torej Drevnico Zoy in Morjakinjo Perlio ter mačko z neznanega planeta, ki ji je Zoy nadela ime Othenia, navrglo na SpiralniPlanet. Tu je bila z nalogo, to je vedela. A ni vedela s kakšno. Zavzdihnila je in pogledala mačko.

»Mar ne vidiš, da se Perlia pripravlja na ...«

»Miiijav« je zaječala črna zverinica in se podrgnila ob skalo, ki je ležala le nekaj korakov proč. »Miijav!« Bolščala je vanjo s svojimi srebrnimi očmi, kot bi nekaj brala.

Zoy je pokukala v votlino in opazila, da je Perlia že pod vodno gladino. Verjetno postilja nekakšno vodno posteljo za svoje mlade, si je mislila Zoy in se odpravila h kamnitemu spomeniku.

»Kdor drugemu spiralo navija, sam svojo odvij!« je prebrala, se s konico repa popraskala po nartu in dodala: »Kakšen nenavaden zapis za nagrobnik.«

»Merlius nikoli ni živel,« je gozdna bojovnica zaslišala mehak glas za svojim hrbtom.

Sunkovito je obrnila glavo in uzrla debelušno kosmato bitje z okroglimi ušesi in malimi vdrtimi očmi.

Mehak glas, ki je prihajal iz kratkega črnega gobčka, je popolnoma nepričakovano zamenjal raskavi: »Trapa! Punca sploh ne ve, kdo je Merlius. Mar ne vidiš, da jo je pravkar navrglo na SpiralniPlanet?!«

Kosmato bitje je samo pri sebi zavzdihnilo in v mehkem tonu obrazložilo: »Merlius, tip, katerega nagrobnik opazuješ. Nikoli ni živel.«

Zoy si je radovedno ogledovala to bitje z dvema prepirajočima osebnostnima. SpiralniPlanet resnično ni šparal z raznolikostjo življenja.

»Nagrobnik so Merliusu postavili Šaneji. V opomin njegovim sledilcem,« je nadaljeval mehak glas.

»V opomin?« je vprašala Zoy. »Šaneji?«

»V opomin, da bo tudi Merlius nekoč umrl! Da ni več!« je bevsknil rezek glas izpod črnega smrčka.

Zoy je zgolj prikimala in mehki glas je nadaljeval: »Ne veš, kdo so Šaneji?« Odkimala je.

»Gospodarji SpiralnegaPlaneta si pravijo.«

»Pri zlomljeni spirali pa takšni gospodarji!« se je vmešal raskavi glas.

»No,« je znova spregovoril mehak glas: »Šaneji so dvospolniki. Razvili so se iz enega samega praŠaneja pred mnogimi, mnogimi generacijami. Pravijo, da je bil praŠanej prvi prebivalec SpiralnegaPlaneta. Ono in magično bitje misel.«

»Misel?« je vprašala Zoy.

»Ah, pri praznem želodcu vendar,« so rezke besede preglasile Zoyino vprašanje.

»Šaneji so si vse skupaj izmislili! Sluzasti Šanej ni bil in ne more biti prvi prebivalec SpiralnegaPlaneta!«

»No, o tem bi se dalo razpravljati še bolj kot o tem, kaj je začetek in kaj konec spirale,« je bitje mehko zavzdihnilo in nadaljevalo z razlago: »Merlius bo zakoral iz SpiralnegaOceana obdan s tisočimi in tisočimi vojaki, ob rami pa mu bo stal nevidni bojevnik! Merlius nas bo popeljal v sam izvor Spirale in vsi bomo rešeni!«

»Rešeni česa?!« je znova zarohnel rezki glas. »SpiralniPlanet se nenehno spreminja, koti, vali. Merliusa pa še od nikjer.«

»Prihaja ...«

»Ah ne sekljaj dlak! Vsi vemo, da so Šaneji v resnici tisti, ki se počasi približujejo koncu spirale. Prvo bitje bodo, ki bo zaključilo to pot ...«

»Tega ne vemo,« je kosmato bitje znova mehko prekinilo samo sebe. »V spirali nikoli ne veš, ali se cilju približuješ ali se od njega oddaljuješ.«

»Seveda vemo!« je iz bitja prišel še tretji glas. Globok in odločen. »Šaneji stražijo vsa morja, pod nadzorom imajo vsa obalna mesta. Nobenemu morskemu bitju ni dovoljeno svobodno živeti! Ravno zdaj v te kraje prihaja vojska Šanejev! Govori se, da naj bi na SpiralniPlanet navrglo zadnje morsko bitje vsega stvarstva in obstoja. Naše zadnje upanje! Toda ti že ne zgledaš kot morsko bitje?!«

Zoy je odkimala. Vojska Šanejev prihaja sem? Po Perlio? Mora jo opozoriti in ...

»Tudi ti zagotovo ne prihajaš iz morja?« je revsknilo kosmato bitje proti mački.

»Gremo naprej!« je zadonel globok glas in kosmato bitje je meni spiralo ,tebi spiralo, odšlo.

Zoy je nemudoma, ko je večosebno bitje izginilo za prvim hribom, odhitela k luknji v tleh ter pokukala v podzemno jamo, v kateri naj bi Perlia postiljala za svoje otročičke.

»Peeeerlia!« je zaklicala. Brez odziva. Več dni in noči je kričala v temno morsko votlino, a brez uspeha. Tretji dan se je celo skobacala v jamo in po dolgem iskanju komajda priplezala nazaj na površje.

Vojska sluzastih Šanejev pa je bila medtem vsak dan bližje in bližje.

Čez nekaj predolgih dni in noči, se je Morjakinja Perlia le priplazila iz jame in se vsa izmučena sesedla na travo.

»Perlia!« je zavpila Zoy, ko je zagledala prijateljico. »Perlia! Vojska prihaja. Neka-kšni gospodarji SpiralnegaPlaneta si pravijo. Vsa morska bitja nemudoma pobjejo ali zaslužnijo. Proč morava nemudoma! Poberi otroke in greva!«

»Zoy,« je Perlia prijela prijateljico za roko. »Nikamor ne grem. Moje delo je opravljeno. Ocean SpiralnegaPlaneta ima vse, kar moji otročički potrebujejo.

Vse. Mar veš, da na vsem planetu ni niti enega morskega plenilca, ki bi jih lahko ogrozil? Morska zvezda mi je povedala ... Neverjetno. Kot bi nekdo z ljubeznijo pripravil zibelko za moje otročičke. Tako kot je obljubila Ala ...«

»Ala Rips!« je osuplo dokončala stavek Drevnica Zoy.

Perlia je pokimala: »Tudi ti jo poznaš? Ne vem, kako, a me ne preseneča ... Oprosti, Zoy, nisem bila popolnoma iskrena s teboj. A Morjaki smo izgubljali svoj prostor na rojstnem planetu ... Rdeči rogovnjaki so nas že skoraj iztrebili, uničili so naše oceane ... Ala Rips mi je obljubila varno zavetje. Spiralno zibelko za moje otroke ...«

Zoy se je prestrašeno ozirala naokoli, Šaneje je začela vonjati že večer prej, v tem trenutku pa je veter pod njene nosnice ponesel še močnejši vonj po sluzastih vojščakah.

»Ne veš, kako je to, Zoy, ne veš. Ko veš, da skoraj nihče od tvojih potomcev ne bo preživel, da jih bodo ...«

»Perlia, ne gre za to,« jo je prekinila Zoy. »Veš, zakaj so oceani prazni? Zakaj v njih ni plenilcev?«

Perlia je odkimala.

»Ker so jih bitja, ki se nama pravkar približujejo, iztrebila. Do zadnjega. Vsako morsko bitje, ki ga je navrglo na ta planet, so uničili ali zaslužnili! Razumeš? Proč moramo, takoj!«

Perlia se ni premaknila.

Zoy ni odnehala: »Preiskali bodo jamo, pobili tvoje novorojence in ... iščejo nekakšnega morskega preroka Merliusa, ki naj bi uničil njihovo vladavino in ...«

»Merlius na mojem planetu pomeni, 'tisti, ki prispe na konec poti,« je tiho šepnila Perlia in ponosno dodala: »Devet otrok sem imenovala Merlius.«

»Vsem otrokom si dala ime Merlius? Zakaj?« To ne more biti naključje, je hitela razmišljati Zoy in medtem divje mahala z repom.

Perlia se je nasmehnila: »Seveda ne vsem, le nekaterim ...«

»Mar nisi rekla, da pričakuješ osem ali devet otrok?« je zmedeno vprašala Zoy.

»Osem ali devetsto tisoč ...« je šepnila Perlia.

»Pri zavitem repu!« je dahnila Zoy in se sesedla. »Vojska potomcev!«

»Vsi so že splavali iz votline, Zoy. Vsi. Premajhni so, da bi jih lahko ti tako imenovani gospodarji planeta ujeli. Med odraščanjem se bodo poskrili v najmanjše špranje in ... preživeli bodo ... verjemi mi ... toliko hrane nisem videla že ... no, nikoli.«

Zoy je pogledala proti prerokovemu nagrobniku, ki je ležal le nekaj metrov proč in nemudoma doumela Merliusove še neizrečene besede. Šanejem ni uspelo preprečiti Merliusovega prihoda, nasprotno s svojimi dejanji, so ga omogočili.

V spirali res nikoli ne veš, ali se cilju približuješ ali se od njega oddaljuješ ... dokler ni prepozno.

»Kdor drugemu spiralo navija, sam svojo odvijje!«

SKOK NA TERRO

IVA GROBIN

Zvezna postaja za medplanetarne izmenjave Kdorkoli - koderkoli se je glasil napis na vhodu v ogromno sobano. Ko je Tink pogledala navzgor, je videla čudovito zvezdno nebo. Ker je bil strop iz pametnega stekla, bi lahko bilo tudi umetno, a Tink je lahko čutila, da gre za pravo zvezdno energijo.

»Opala, se opravičujem,« je prijazno rekel Grok, ogromen svetlolasec, ki se je zaletel vanjo. »Ne obvladam še tega novega telesa,« se je dalje opravičil.

»Nič hudega. Saj so ti res dali ogromno mašino!« je občudujoče odvrnila Tink. Sama je dobila drobno telo, lahko za upravljanje, a mnogo manj fascinantno od te gore, v katero je zdaj zrla.

»Uff tole je pravo ščene proti mojemu prejšnjemu telesu, ki sem ga pustil na planetu Rokon. Prav mehkužno je. Ampak so mi zagotovili, da bo čisto vredno za Terro.«

»Tudi jaz grem na Terro! Se že tako veselim. Noro, planet, kjer kolektivna zavest sploh še ne zaznava 70% življenja na Terri. Ti človeki se sploh ne zavedajo t.i. manj živih bitij. Mislijo, da v njih ni življenjske energije. Kakšne vznemirljive možnosti za ekspanzijo zavesti!«

»A to te privlači? Mene pa zanimajo oceani, pa tudi puščave in gore. Saj to veš, da se bo tvoja zavest skrčila in se tudi ti ne boš zavedala, da so tudi gore žive, ane?« jo je sočutno pogledal.

»Ja. Vsi tako pravijo. Ampak ...« z gesto mu je nakazala, da se je sklonil čisto do njene glave, »imam načrt! Ustvarila si bom močan spomnik in se sredi izkušnje na Terri prebudila v svojo normalno širino zavesti. Potem bom lahko nemoteno opazovala vse nivoje življenja.«

Grok jo je skeptično pogledal, a ni izbrisal svojega prijaznega nasmeška z ustnic.

»Bi mi pri tem pomagal?« mu je navdušeno vrnila pogled.

»Z veseljem. Kaj si imela v mislih?«

»Določila si bova točko v prostorsko-časovnem kontinuumu Terre. Nekje po zaključku faze mladiča. In v to točko bova vgradila močno izkušnjo, ki bo sprožil lec. Najino srečanje ne bo dovolj, mora biti nekaj močno nabitega.«

»Čustveni nivo je na Terri izjemno aktiven,« se je Grok spomnil nedavnega izobraževanja o Terri.

»Bravo! Točno to. In nasilje je jezik, ki je na Terri splošno razširjen. Kaj če ustvariva nasilno sekvenco psiho-fizičnega napada?«
»Seveda. Kadarkoli me lahko napadeš. Ti dam dovoljenje.«
»Mislim, da boš moral ti mene napasti.«
»Zakaj?« jo je nedolžno pogledal.
»Poglej najini telesi. In na Terri bo delovala samo gola fizična energija, brez drugih nivojev. Če bom jaz napadla tebe, bom lahko sprožila le napad smeha.«
»Haha, imaš prav. Zmenjeno torej. Napadalec bom jaz.«
Grok se je spet sklonil proti Tink, staknila sta glavi in v stotinki sekunde ustvarila močan sprožilec, psihofizični spomnik.
»Se vidiva na Terri!« mu je Tink pomahala v slovo.
»Ne zameri mi, ko te bom napadel,« ji je z nasmeškom odvrnil Grok.

*

Gregor je vstal sredi stavka in pustil, da je pločevinka s pivom naredila lužico poleg njegovih nog.

»Kaj pa je?«, ga je vprašal Tim, njegov najboljši prijatelj že odkar sta se kot mulca prvič skupaj stepla proti bogataškim otrokom z drugega konca mesta. Od takrat sta podelila še mnogo udarcev in jih skoraj toliko tudi prejela. Zadnji nekaj let živita v napol podirajoči se lopi na robu puščave. Tudi na robu zakona. Puščavo namreč obišče nešteto turistov in od njih se da dokaj preprosto izvabiti nekaj denarja. Če ga ne dajo sami od sebe, ga pa izmakneta ali izsilita.

»Ne vem. V puščavo moram,« je odgovoril napol prisebno in odkorakal.

Tim je zmedeno zrl za njim.

Dvajset minut kasneje je stal Gregor na koncu kanjona. Izpod predolгих svetlih las, ki so mu padali na oči, je jezno zrl v drobno bitje.

Tinkara se je stiskala ob ogromno skalo za njenim hrbtom. Staroselci jo imenujejo Totem Življenja. "Kako ironično," bi pomislila Tinkara, "da bom umrla ravno pred totemom, ki slavi življenje!" A to bi pomislila, če ne bi imela vseh svojih miselnih kapacitet ujetih v eno samo misel: "Ta orjak me bo ubil. To je moja zadnja minuta življenja." Z orjakom ni mislila velikega totema, h katerem se je stiskala, temveč ogromnega svetlolasega moškega, ki se ji je približeval in iz katerega oči so švigale strele. Ne dobesedno. A sama masa njegovih mišic, v kombinaciji z grozečim pogledom, je bila več kot dovolj, da so se Tinkari šibila kolena, celo telo se ji je treslo in hkrati ga – paradoksalno - ni mogla premakniti. Beg torej ni prišel v poštev, četudi ne bi bila na koncu zaprtega kanjona, obdana s skalami. Krik na pomoč bi zagotovo odmeval še dolgo po tem, ko bi ga izustla – če ne bi imela glasilk suhih, stisnjenih in zgubljenih nekje na dnu grla. Morda

bi odmeval še po tem, ko bi bila ona že mrtva.

“A mi je bilo res treba preživeti 48 ur sama sredi divjine? Ne bi mogla priti v stik s svojo dušo na kakšnem simpatičnem vodenem obredu ob polni luni sredi mestnega parka?” Tudi to bi se spraševala Tinkara, če bi imela na voljo kaj prostih kapacitet miselnega procesa. Ker jih ni imela, je samo stala. Pravzaprav napol stala, napol slonela na ogromnem totemu in gledala, kako se ji je svetlolasa glava približala toliko blizu, da je začutila tujčev dih na obrazu. Topel, s pridihom po alkoholu.

Tinkara je zaprla oči. Za trenutek jo je prešinila misel, da bi se vdala v neizogibno in se sprijaznila s smrtijo. A takoj je misel prepisal temeljni človeški preživetveni nagon, ponovno je odprla oči, pripravljena na boj. V tem trenutku pa je že začutila močan stisk okrog vratu, izgubila je tla pod nogami in obvisela v zraku. Ne ker bi končno osvojila levitacijo, temveč, ker jo je orjak davil in se ni potrudil skloniti se na njeno višino.

Kakšne tri dolge sekunde sta si zrla iz oči v oči. Tinkara je opazovala, kako so se strele, ki so doslej švigale iz orjakovih oči spremenile v tunelčke. Začutila je, kako je njeno pozornost povleklo v te tunelčke, tam se je razširila in Tinkara je krati dojela šeststošestinsšestdeset dejstev. Najpomembnejša v tem trenutku so bila: prvič – davljenje je bil psihofizični spomnik, ki ga je osnovala kot Tink, tik preden se je utelesilala na Terro, kjer je prevzela telo in avatarja z imenom Tinkara ter pozabila na preostali del sebe. Drugič – svetlolasi orjak je v resnici prijazen poba po imenu Grok, ki ga je srečala na zvezni postaji za medplanetarne izmenjave Kdorkoli - Koderkoli in ga prepričala v to skupno dogodivščino s spomnikom. In tretjič – na Terro se je utelesila z namero, da si tu razširi pozornost in razišče izkušnjo t.i. manj čutečih bitij, ki jih na Terri sploh ne priznavajo kot bitja.

Zdaj, ko je bila Tinkara spet v stiku s Tink, s svojo celoto, je brez težav upočasnila fiziološke procese znotraj fizičnega telesa, da le-to ni utrpelo posledic zaradi odrezanosti od kisika. Sproščeno se je nasmehnila. Ja, nasmehnila se je, med tem, ko jo je nekdo davil.

To je bil izjemno neobičajen odziv žrtve. Gregor še nikoli ni doživel česa takšnega. V njem, nekje globoko v globini srca, zaklenjenega za tisočšestopedesetimi ključavnicami in zapahi, se je nekaj premaknilo. Počasi ga je preplavila toplota, prav nič podobna konstantni vročini puščave. Ta toplota je bila dobrodošla,

prijetno ga je ščemela od znotraj. Tako je užival, da je pozabil na davljenje in Tinkara je s pokom pristala na tleh, na katera je sedel tudi sam.

Ko se je skobacala nazaj na noge, je Tinkara previdno in počasi stopila do sedeče gmote ter jo nežno, a čvrsto objela. Gregorju so se prvič v življenju ulile solze in med glasnim hlipanjem, stokanjem ter preprosto dretjem, se je spomnil, da je Grok, neumrljivo vesoljno bitje, ki je na dogodivščini na Terri. Zavedel se je vsega nasilja, ki ga je kot Gregor povzročil v teh 20-ih letih na Terri. Občutil je vso bolečino, ki je bila prizadejana njemu v prvih petnajstih letih te dogodivščine in ki jo je s svojimi nasilnimi dejanji prenašal naprej. Izstopil je iz časa in si podrobno ogledal vsako sekundo življenja kot Gregor, vsako njegovo odločitev, spoznanje, potrebo. Potem se je zahvalil vsem dušam, ki so sodelovale v njegovi igri, še posebej Tink, in preklopil na drugo življenjsko linijo, na nov nivo bivanja kot Gregor na Terri.

Besede niso bile potrebne. Tinkara/Tink je ponudila roko Gregorju/Gorku in z roko v roki sta se sprehodila ven iz kanjona.

»Pa pridita še kdaj,« je za njima zašapetal Totem Življenja, ganjen od vse ljubezni, ki je eksplodirala pred njegovimi očmi. Tink je z delčkom pozornosti zaznala povabilo in z veseljem obljubila, da se nanj odzove.

04. MESTO

ARIANA HODŽIĆ

Sem kapitanka Anastasya Zerkos. S posadko se odpravljam na ekspedicijo, ki je verjetno cesarstvo kateremu služim ne bo odobravalo in ravno zato se zavedam pomena zapisovanja naših odkritj.

To je prvi zvezek enega izmed mnogih. Zdi se mi vredno začeti na začetku, no, vsaj tistem začetku, ki je pomemben za naše raziskovanje.

Ti zapisi služijo odkritjem zatrtega in so poklon pozabljenim.

Armastus Key, Agnes Barvon, Julijan Karzes, Ezra Talmir in Meliz Delsar Zerkos da bodo vaše teorije, končno odkritja

Visoka gorovja, iglasti gozdovi in ledena morja. Na vse to človek pomisli, ko sliši ime severnega cesarstva – Nebila.

Pa vendar cesarstvo to ime nosi komaj nekaj stolet. ~~Vplivneži nočejo~~ Ne vemo, kdo so bila ljudstva pred nami in ne vemo, kaj se je zgodilo z njimi. Za njimi so ostali le mnogi raztreseni artefakti, magični in ne-magični predmeti, ruševine in templji. Ravno zato je v Nebili zelo popularen poklic raziskovalca. Arheologi in zgodovinarji z veseljem iščejo te skrivnostne predmete.

Med vojno je žal zanimanje za ta poklic upadlo, družina Key ter vsi modreci v Svetu, ~~oziroma kdorkoli že pač drži v rokah vse niti,~~ so želeli, da na stara ljudstva pozabimo. A človeško zanimanje za zgodovino je preveliko. Vsi poklici so skoraj takoj po vojni ponovno zaživel, pa čeprav so zdaj bolj kot arheologi to zbiratelji, ki jim je v veliki meri mar le za dobiček.

Po vojni se je tudi začelo verjeti, da so vse te skrite dragocenosti znaki bogov, da

se te igre igrajo oni in skrivajo nam magične predmete. Želijo, da obudimo templje, ampak tokrat v njihovem imenu. Sicer sem skeptik, a v te neumne zgodbe verjamejo mnogi.

Če so se bogovi že šli igrati te igre, potem je bila to verjetno ideja boga znanja in modrosti, Tanula, saj nas je želel blagosloviti z idejami. Ali pa so to ostanki ene od Revirovih bitk. Bog vojne nikdar ne počiva, svojim borcem, vojakom in pripadnikom mora dajati moč. Gajside, boginja narave in lovstva, bi najverjetneje najlažje raztrosila vse skrite delčke. Morda je pod krinko teme vse te predmete skrila Ameris, boginja noči in lune, da bi nas opazovala, kako kot majhni otroci kopljemo in iščemo naslednji namig. Njeni pravi nameni pa so tako skrivnostni kot noč brez lune. Morda je bila Kisha, boginja voda, zime in dežja preprosto dolgočasna? Ali pa ponovno izlivala jezo na katerega od drugih bogov in spet želela komu otežiti delo.

Verjetno je ravno ta naša trma, da hočemo lastna prepričanja vsiliti tam kjer jih nihče ne potrebuje, vodila v vojno med Nebilo in Tusu.

Redki se spomnijo, kako se je vojna sploh začela. Mnogi želijo zamazati resnico o tem, kdo je prvi napadel koga. Ran, ki jih je pustila vojna z južnim cesarstvom, vseeno ne bo tako enostavno zaceliti, čeprav premirje traja že skoraj sto let.

Vojna se je začela zaradi kulturnih, pa bodimo odkriti, tudi političnih razlik. Obe strani sta dolgih 55 let trpeli, prelivali kri in molili bogovom naj se že druga stran vda.

Vojno je končal takrat še zelo mlad princ Zefil. Pičlo leto po očetovi smrti je končno naredil nekaj pametnega sam sedel na konja, se izmuznil stražarjem in modrecem ter odjezdil v Tusu. Tam se je srečal z njihovo cesarico in vojno končal po diplomatski poti.

Pravijo, da je našel povezave med zgodbami naših in njihovih bogov. Najbolj očitni sta bili povezavi med našima boginjama Ameris in Gajside, južnjakom znanima pod imeni Dimeti in Mara. Pokazal jim je naše običaje in se naučil njihovih. Sprejel je njihove bogove: Solisa, boga sonca, žetve in poletja, Atisa, boga zgodb, glasbe in zabave ter Rota, boga iger, ki dostavlja sporočila smrtnikom in bogovom.

Od takrat med cesarstvoma vlada mir. Kulturi se mešata in učita druga od druge. Mnogi pravijo, da so bogovi želeli, da Tusa in Nebila zaživita v sožitju, zakaj drugače bi se namreč Nebila med vojno morala ubadati še s spopadi znotraj cesarstva samega?

Da pojasnim ta del, moramo ponovno skočiti nazaj v čas vojne. Vso stranje Vse nelagodje se je za Nebilo začelo 15 let po začetku vojne.

Pred vojno je obstajalo pet klanov. Njihova naloga je nekoč bila učiti elitne borce, da so branili mejo med cesarstvoma, vzpostavljali red med mesti in ohranjali kulturo ter širili staro znanje in magijo. Bili so ena od najmočnejših enot našega cesarstva, s skoraj tako močnim vplivom kot sama cesarska družina Key.

Med vojno so predstavljali velik del vojske in izgledalo je celo, kot da se bo Tusa končno vdala.

Vse se je obrnilo, ko so se na našem severnem delu celine nenadoma začeli pojavljati ne-mrtvi, skrivnostna in temačna bitja, ki so nas začela žreti od znotraj. Če se držimo tega, da je bil vse to ~~precej slab~~ božji načrt, potem so tudi te pošasti nad nas poslali bogovi, da se bitka takrat še ne bi končala. Zakaj potem pa se bitji še vedno, sto let po vojni, nismo znebili?

Nekateri (in to je res le ~~peščica ljudi, ki očitno nimajo lastne pameti~~) pravijo, da so ne-mrtvi temačni sadeži Tuse, nad nas poslalo prekletstvo, ki ga še vedno niso odpoklicali.

Potem pa je tu še tretja teorija, katere ideje me spravljajo v jezo in je razlog, da pišem te kronike, saj želim, da se resnici končno pride do dna.

Ko so ne-mrtvi nenadoma napadli, so klani ~~nekateri bolj aktivno kot dru~~ začeli iskati rešitve za njihov izgon. Prvi je začel pošasti intenzivno raziskovati klan Rabdun, ki je bil več v magiji mrtvih. Vse njihove raziskave je vodil mladi Armastus, ki je bil sicer izredno nadarjen v svojem poklicu, manjkalo pa mu je ravno dovolj zdrave pameti, da ga ni bilo strah postaviti lastno življenje na kocko ob iskanju odgovorov.

Njegovi zapisi in dnevnik – velika večina zdaj izgubljenih – so nam pomagali razumeti, kaj te pošasti sploh so, kaj so njihove značilnosti, slabosti, sposobnos-

ti... in tudi on se je začel spraševati od kod izvirajo.

Po letih raziskovanja za cesarstvo, ko smo o ne-mrtvih vedeli že ogromno, si je Armastus drznil začeti svojo raziskavo. ~~Popolnoma razumljivo saj za odkritja ni dobil nobenih zaslug~~ Vodila ga je po poti, ki pa višji sili ni bila všeč.

In tako je bilo za naše vladarje najlažje s prstom pokazati na Armastusa, uporabnika nekromantije. Naenkrat je bil on odgovoren za pošasti, on je bil tisti, ki bi jih naj obudil in pošiljal nad lastno cesarstvo, kajti njegov klan je želel zavladati in zavzeti prestol.

Tako pridemo do vojne klanov. Dva klana sta se postavila na Armastusovo stran in sta ga bila pripravljena varovati, saj nista verjela nenadnim obtožbam. Ostali trije so v imenu cesarstva napadli.

Danes ima Nebila tako le še tri klane: Lootos, Ni-Waj in Tamarai. Armastus je zdaj splošno znan kot zloben, moči željni kultivator, ki je obrnil hrbet lastni domovini. Lastnemu bratu. Zaradi vpliva ljudi v elitnih krogih danes le še peščica ve, da je bil drugi sin družine Key prav Armastus. To dejstvo je bilo skrito pred ljudstvom in tako pozabljeno.

Vendar njegovi pripadniki nismo pozabili.

Čeprav se je večji del njegovih zapisov izgubil – in skrbi me, da jih je velik del bil uničenih – sem jih nekaj vseeno uspela najti.

Večji del njegovih odkritji in namigov sem dobila iz ustnih virov, po dolgem iskanju ljudi, ki so mu ostajali zvesti. Nekateri so imeli celo Armastusove spise. Njegova odkritja bi lahko spremenila svet!

Skupina, ki sem jo zbrala, se mora raziskovanj lotiti previdno in vsekakor skrito, vendar ne dvomim v naše sposobnosti. Našla sem potomce Armastusovih prijateljev, našla sem ljudi, ki jih je cesarstvo pustilo na cedilu in za dobro mero še nekaj tistih, ki preprosto želijo le odkriti resnico.

Armastus je v svojih spisih pisal o ljudstvu, ki je hodilo po tem ozemlju še pred nami. Pisal je, da nekateri daljni potomci tega ljudstva še obstajajo.

To je pleme Zaldi.

Na našem ozemlju živijo že od nekdaj in nikoli niso povzročali težav. So ljudstvo, ki se pogosto seli, opravlja svoje rituale in ki je ~~samo za to, da ne bi imeli sranja~~ zgolj za voljo miru sprejelo nekaj naših bogov. Med vojno seveda niso pomagali, saj tisto ni bila njihova bitka, a mnogi člani cesarstva so jim to zamerili.

Ko jih je nekaj mojih raziskovalcev uspelo najti in obiskati ~~na žalost~~ niso bili ravno v pomoč. To je bilo seveda povsem razumljivo, saj se govori, da med njimi in manjšimi nebilškimi mesti nastajajo trenja.

Predvidevamo, da je Armastus v svojem zadnjem dnevniku, pisal o ljudstvu, ki je bilo izgnano v morje. Žal je bil ta dnevnik izgubljen, edine informacije o ljudstvu pa obstajajo le kot ustna poročila Armastusovih najbližjih prijateljev.

Njegova teorija je bila, da so bili prav oni povezani z ne-mrtvimi. Če najdemo ljudstvo, ugotovimo kdo je na zemljo poslal pošasti.

To je naloga, ki smo se je lotili.

Visoka gorovja, iglasti gozdovi in ledena morja. Na vse to človek pomisli ko sliši ime Nebila.

Gorovja imajo rudnike in jame, poznamo tudi večji del globokih gozdov, vsi pa pozabijo gledati v ledeno morje.

Naše plovilo je že skoraj končano. Nihče nas ne bo oviral, ko bomo poskušali ugotoviti, kaj zares skrivajo ledeno morske globine.

“SVA NA PRAVEM MESTU?”

LUCIJA MUŽENIČ

Rjave oči mlade svečenice se zazrejo v starca. Ta si vzame trenutek za premislek.
»Upam.«

»Kaj, če sva prepozna?« tiho vpraša dekle in se razgleda po votlini, v katero ju je pripeljal časovni portal. »Ali prehitra?« doda.

Starec z dolgo brado in luskami po polovici obraza stisne ustnice in ne odgovori. Ustavi se in prisluhne zvokom jame. Kapljanje vode. Pokanje ledu. Nekaj zamrmra in palica v njegovi roki zasveti močnejše, da razsvetli precejšnen del prostora. Ni sledu o človeški prisotnosti.

»Tam!« šepetaje vzklikne svečenica in prst usmeri na drug konec, kjer se jama zoži v tunel. Starec odobravajoče pokima in naredi korak naprej. Zdrzne se, ko pod stopalom zaškripa sneg. *Sneg, globoko v labirintu jam?* Svečenici s krettno nakaže, naj bo previdna, in stopi proti rovu.

»Si prepričana, da bova zaslišala človeške glasove?«

Svečenica iz žepa krznenega plašča potegne počeckane liste pergamenta. Preleti jih. »V vseh virih piše, da se mora ob ritualu peti molitvena pesem.«

»Kako dolgo traja ritual?«

»Vsaj nekaj ur in skoraj neprestano je prisotno petje. Morala bi jih zaslišati pravočasno, da ugasneva luč in se ne izdava.«

Starec prikima. Potek obreda pozna že na pamet, pa kljub temu rad vsakič znova metodično ponovi podrobnosti. Zaposlijo mu misli, da ga ne preplavi strah. Ve, v kaj se s svečenico spuščata.

Tišino, ki ju obdaja, ko vstopita v tunel, kali le škripanje snega in prasketanje čarobne svetlobe vrh starčeve palice. Rov se po nekaj minutah hoje razcepi. Ustavita se na križišču in tiho strmita najprej v eno, nato v drugo smer.

Starec se namršči: »Kam zdaj?«

Svečenica stopi naprej. Gleda, posluša, tipa, z magično ojačenimi čutili išče

kakršnekoli znake človeške dejavnosti. Po nekaj dolgih minutah na steni enega rova najde prasko.

»V to smer je bilo nekaj nošeno.« S prsti nežno potegne po ledeno hladnem kamnu in se napoti po desnem tunelu. Starec ji v tišini sledi. Kmalu zagazita v nekaj centimetrov visok sneg.

»Mislim, da sva na pravi poti,« se oglasi starec, ko se plast snega zviša čez višino gležnjev.

Za trenutek se ustavita in spet prisluhmeta. Še zmeraj ne slišita petja ali drugih človeških glasov. Svečenica se skloni, da zajame sneg v golo dlan.

»Novozapadli sneg. Kako je prišel v jamo?« Namrščen pogled dvigne k mentorju in čaka na odgovor.

»Tako globoko v jamo samo z magijo.« Starec se zazre v temen tunel. Ni mu videti konca. »Pridi,« reče in ponovno zagazi v belo odejo.

Vztrajno hodita naprej. Ne vesta, ali hodita le nekaj minut ali več ur, v temi izgubita občutek za čas. Tunel se še kar vleče, snežna odeja pa se postopno dvigne skoraj do kolen. Utrujena sta, premražena, a goni ju skrb za obstanek sveta. Vse je odvisno od njiju.

Nenadoma se starec sunkovito ustavi. Zapre oči. Začuti valovanje magije okrog njiju, kako prežema vsak delček zraka. »Čutiš?«

Svečenica mu v odgovor tiho prikima. Kljub medli svetlobi, ki jo oddaja njegova palica, vidi, kako dekcle prebledi. Očitno se šele zdaj resnično zaveda nevarnosti naloge. Starec se ji skuša nasmehniti in jo tako opogumiti, a mu kotički ustnic le klavrno trznejajo navzgor. Svečenica požre cmok, ki se ji je nabral v grlu, in starcu pogumno pokima. Nato stisne ustnice, zravna ramena, pogled pa usmeri naprej v rov.

»Se spomniš načrta?« jo vpraša starec, ko jo posnema in se še sam zazre v grozečo temo.

Svečenica pokima. »Potuhneva se, opazujeva, ob pravem trenutku združiva najini magični moči in udariva.«

Starec ji pokima. Nihče ne upa stopiti naprej, srci jima razbijata od strahu.

»Mentor?« Svečenica odtrga pogled od tunela in se zagleda v starca. »Kako pa bova vedela, kdaj je pravi trenutek?«

Starec zadrži skomig z rameni. Ne pozna odgovora na njeno vprašanje. Še nekaj časa strmi v temo pred njima, preden ji iskreno odgovori: »Ne vem.« Nima smisla tajiti. Oba se zavedata, da bosta umrla skupaj s pripadniki kulta, ki bodo izvajali ritual. »Dal ti bom znak, kot sva dogovorjena.«

Dekle mu pokima in se ponovno zazre v temo. Preden je stopila skozi portal, je dobro vedela, v kaj se spušča. Častno je sprejela nalogo in častno jo bo izpeljala do konca. Usoda sveta je v njunih rokah. Pogumno dvigne glavo in zabrede

naprej v sneg. Ovije ju tema, ko starec ugasne magično luč ter sledi vajenki. S priučenimi čarobnimi čuti zaznavata obliko neposredne okolice in v trdni temi tiho gazita naprej.

Kmalu na steni rova opazita medel pramen svetlobe. Snežna odeja, ki jima je že lep čas segala do kolen, se začne spet počasi spuščati. Ustavita se, ko zaslišita grleno petje. Zaradi odmeva težko določita, od kako daleč prihaja zvok.

»Potlačí magijo, vajenka. Blizu sva in ne smeva se izdati,« zašepeta starec. Oba zapreta oči in izvedeta vajo, s katero zapreta magične kanale. Od tega trenutka sta se prisiljena zanesti le na primitivna človeška čutila.

S hrptom se pritisneta ob steno in se neslišno premikata naprej. Oprezata za nenavadnim trepetanjem svetlobe ali glasovom, ki niso petje. Svetloba je vedno bližje. Zvok z vsakim korakom postane glasnejši. Slišati je, kot bi pelo stotine grl. Starec požre slino – proti stotini ljudi nimata možnosti sabotirati rituala.

Rov nenadoma zavije. Petje je glasno, strastno, goreče, da človeka oblije kurja polt. Svečenica nagne glavo, previdno pokuka izza vogala. Ostrmi, dokler je starec ne potegne za ovratnik nazaj v polmrak.

»Kaj si videla?« želi takoj vedeti.

Svečenica nemo odpira in zapira usta, med tem ko s široko razprtimi očmi strmi v mentorja. »N-ne bo nama uspelo,« končno šepetaje zajecija.

Starec jo potisne na stran in še sam pogleda v jamo. Ob prizoru dobi suha usta. Srce mu razbija, buči mu v ušesih.

Kaverna je polna ljudi, zamaknjenih v ekstazi. Pojejo na vse grlo, na vsa pljuča, z vsem svojim bitjem. Ponavljajo eno in isto hipnotično melodijo, da starca zmrazi po vsem telesu. Na drugi strani jame je v ledeni steni zamrznjena štirimetrski pojav v okovih. Z dolgimi belimi lasmi in koščena – točno taka, kot so preživeli opisovali bitje, ki je pustošilo po puščavi.

Pred njo na nizki skalni polici stoji moški z obrito glavo in v dolgem, belem krznenem plašču. Njegove molitve se razlegajo čez grleno petje množice in dopolnjujejo obredno pesem. Starec opazuje, kako se moški skloni nad velike lesene zaboje, ki stojijo ob obrednem prostoru, in iz njih potegne lobanje. Vsako poljubi, preden jo položi zamrznjeni pojavi pred noge.

Po ledeni steni začno počasi polzeti kaplje. Pojava se prične odtajati. Moški se takrat obrne proti množici in starec glavo hitro potegne nazaj v rov. S hrptom se splošči ob steno, prestrašeno vajenko ob sebi pa zgrabi za roko.

»Bratje!« se zasliši glas iz kaverne. Zavlada smrtna tišina. Svečenica in starec zadržita dih. »Ritual je pri koncu! Naš namen je dosežen! Boginja se prebuja!«

Grleno petje se vrne, tokrat še bolj vneto. Starcu se naježi koža, a kljub temu zbere pogum in spet pogleda izza vogala. Moški je obrnjen k steni, kjer se led z vsakim verzom obredne pesmi tali hitreje. Ritem pesmi se pospeši, tempo sto-

pnjuje. Jakost glasov se še naprej krepi. Kapljice se zbirajo v potočke, ki se zlivajo en čez drugega in se nabirajo v luži na tleh. V jami nekaj sto glasov poje, kot bi jih bilo tisoče in kot bi bili eno.

»Vajenka.« Starec se zazre v mlade prestrašene oči. Trdo požre cmok, preden nadaljuje: »Odpri vse magične kanale. Pusti mi, da črпам vso tvojo moč. Samo tako jih lahko ustaviva. Samo tako lahko preprečiva pohod Bele smrti po svetu.« Njene oči se napolnijo s solzami. Svečenica se od strahu malo obotavlja, nato pa starca močno stisne za roko. Ta gesta obema vlije poguma, da storita, kar sta se namenila.

Svečenica zapre oči in sprazni misli. Postane eno s seboj in eno z magijo, prepusti se, da jo vso prežame. Starec okrepi prijem okoli palice in stopi iz rova. Ko se svečenica odpre, magija butne ob vsako živo bitje v kaverni, ga preplavi, spodnese, izpodrine. Ritmično, hipnotično petje se prelevi v neubran krik. V kaosu se odpre še starec, sprejme nesebično podarjeno magijo in pusti, da se nabere v njem.

Za hip se zazre v presenečeno množico, potem pa se mu pogled zamegli. Široko razpre roke in prične izgovarjati magično besedo. Zlog po zlog se izvije iz starčevega grla, ko vso magijo v kaverni potegne vase.

Ničesar več ne sliši, ničesar ne vidi. V slehernem vlaknu telesa čuti le nabrano energijo.

Sprejme svojo žrtev.

Izdihne.

JAMSKI ČLOVEK

ŠPELA GAŠPERIČ

Globoko v temnem in tihem gozdu se začenjajo prebujati prve ptice, melodije njihovega petja potujejo po vlažnem a svežem zraku med krošnjami in debli, po katerih se ovijajo cvetoče ovijalke. Glasnemu petju ptic bi se ob jutranji zori morali pridružiti oranžni odtenki neba, vendar ti niso vidni, saj nebo prekriva tanka koprena sivih oblakov. Ti oblaki so bili včasih zaradi pepela v zraku tako debeli, da prvih nekaj mesecev skozi njih niso posijali sončni žarki.

Lucija se ob globokem vdihu zbudi iz spanca na svojem lesenem ležišču. Na stenah kamnitega svetišča, v katerem se nahaja, opazuje gibanje gozdnih mravelj, ki se premikajo ena za drugo, kakor da bi hodile po ostro zarisani poti. »Danes je ta dan«, pomisli. Dan, ki ga je čakala skoraj 10 let.

Tako kot vsako jutro se po rosnih gozdnih tleh odpravi h potoku, kjer se umije v prijetno osvežujoči vodi. Med umivanjem se spomni na Iva, svojega pokojnega moža. Vedno sta se skupaj kopala v potoku. Tudi v času pred jedrskim napadom je bilo večerno umivanje njun skupni običaj. Sedaj Iva ni že več let. Lucija v hipu občuti bolečino, ko pomisli, da so Iva ubili za hrano. Da ga je nekdo pojedel. Spomni se, kako sta z Ivom raziskovala zapuščeno hišo v upanju, da bi našla hrano, nato pa je Ivo stopil v past in padel v klet na ošpičene palice. Spomni se tudi posušenih kosov človeških trupel, ki so viseli s stropa, ko je poskušala rešiti Iva. V očeh začuti solze, ki želijo privreti, a z globokim vdihom vrne svoje misli v sedanost. Usede se ob potok in se prepusti meditaciji. Poslušá enakomerno žuborenje vode, petje gozdnih ptic, šelestenje listja v krošnjah dreves in brenčanje žuželk. Občuti moč potoka, svežino zraka, gibanje vetra in prisotnost večje živali, najverjetneje srne, nekaj sto metrov od nje. V letih samote je s pomočjo zapisov v starodavnem svetišču pridobila nove sposobnosti. Sposobnosti, ki so bile opisane kot moč, ki je pripadala ljudem dolgo pred razvojem civilizacije. Da ohrani te sposobnosti in razume pretok energij v naravi, se prepušča meditacijam, ki ponavadi obsegajo vsaj polovico dneva.

Kruljenje v želodcu jo opomni, da mora poiskati hrano. Pri hoji skozi gozd se

ji z glasnim ptičjim petjem pridruži šoja, s katero je Lucija najbolj povezana. Ta leti pred njo in jo vodi do oddaljenega dela gozda, kjer se razprostirajo ravnokar dozorele gozdne borovnice in bohotijo grmovja sočnih malin. Čez čas jo vodi tudi v drug del gozda, kjer Lucija že v daljavi zasliši cvileče oglašanje. Prispe do ranjenega zajca, ki se zaradi poškodb ne more več premikati. Lucija opravi kratek obred, ubije zajca in se zahvali naravi za vse njene darove. Na poti proti domu nabere še lišaje in rastline, ki so v svetišču navedene kot ključne za izvedbo nočnega obreda.

Zvečer tako, kot je napovedano na stenah svetišča, začne padati močan dež. Luna skozi luknjo na vrhu svetišča posveti točno na sredino spiralnega simbola, ki je vklesan v kamnita tla. Lucija ob pitju čaja iz zelišč občuti prisotnost energij, tako človeških kot živalskih. Nekatere od teh so stare toliko, kot je star gozd, v katerem se nahaja. Gola se odpravi iz svetišča v bližnji potok, se vanj vsede in prične z opravljanjem rituala, ki jo bo ponesel v svet pred jedrskimi napadi.

Po večurnem obredu Lucijino zavest odnese skozi gosto črnino do osebe, s katero želi vzpostaviti stik. Odpre oči in vidi, da se nahaja v manjši mestni ulici, po kateri se ji približuje Dimitrij Sokolov, ki ponoči ob polni luni v močnem naliivu hiti proti domu. Ta pred seboj opazi stoječo podobo. Privzdigne dežnik ter zagleda silhueto popolnoma gole ženske. Vidi jo kot hologram, ki je nastal s pomočjo lunine svetlobe in dežnih kapelj. V hipu se ustavi in otrpne, saj česa takega še nikoli ni videl.

»Pozdravljen, Dimitrij« izreče Lucija.

Dimitrij njene besede zasliši iz vseh strani hkrati. Ko opazi, da se Lucijina usta pri govoru ne premikajo se zave, da njen glas sliši v svoji glavi. Kot okamenel stoji na mestu pod svojim črnim dežnikom, preveč osupel, da bi karkoli rekel.

»Sem Lucija in živim v letu 2061.«

»Ali je to mogoče...« si reče Dimitrij.

»Sem iz sveta, ki je nastal po napadu z jedrskim orožjem. Skoraj desetletje sem se v samoti pripravljala na to srečanje.«

Med njima za trenutek nastane tišina, sliši se le padanje dežja in oddaljen zvok prometa.

Dimitrij jo opazuje in z rahlim nasmeškom na obrazu vpraša;

»Prosim povej mi, kako ti je uspelo vzpostaviti stik z menoj?«

»Po moževi smrti sem se zatekla v zapuščeno starodavno svetišče, katerega sem ga našla globoko v gozdu. Glede na izgled so v njem častili staroslovanske bogove in druga mogočna bitja narave. Zaradi življenja v samoti, preučevanja poslikav in zapisov sem preko obredov uspela razviti močno povezavo z naravo. Po več letih meditacije in izvajanja ritualov mi je uspelo vzpostaviti stik z gozdnimi bitji, za katere si nikoli nisem predstavljala, da obstajajo. Sedaj preko rituala, ki vključuje vodo in polno luno, ter s pomočjo starodavnih duhov lahko komuniciram s teboj.«

Lucija na Dimitrijevem obrazu opazi čedalje večji nasmeh in navdušenje. Po kratkem premoru Lucija odločno reče:

»Da bom končno dosegla svoj pravi notranji mir potrebujem odgovore. Tu sem, da izvem zakaj je prišlo do jedrskih napadov in propada civilizacije. Spomnim se tvojega mednarodnega gibanja za ohranitev narave in preoblikovanje človeške populacije. Si res ti s svojimi pripadniki odgovoren za stanje, v katerem smo?«

Dimitrij ne more prikriti neizmerne sreče, ki v njem narašča ob Lucijinem pripovedovanju. Oči mu kar žarijo od veselja, kar se Luciji zdi bizarno.

»Naj ti obrazložim, saj si zaslužiš vedeti, ker si prišla tako daleč. Veš Lucija, večino svojega življenja sem premišljeval o tem, da je človeštvo na neki točki v zgodovini krenilo v napačno smer. Razvoj tehnologije nam je omogočal udobnejše življenje, vendar smo zaradi sebičnosti pri tem zanemarili celotni planet in naravo. Pred nekaj desetletji smo še nekako uspeli normalno živeti, sedaj ljudje delajo po cele dneve le še za to, da si lahko privoščijo hrano in vodo. Zaradi okoljskih sprememb iz leta v leto pridelamo manj hrane. V zadnjem letu je postalo kaznivo celo zbiranje deževnice. Ljudje so nesrečni in obupani, nasilje med ljudmi in državami se le še stopnjuje. Iz raja na zemlji smo zaradi sebičnosti ustvarili pekel. Zapustili smo naravo in ona je zapustila nas.«

Lucija se za trenutek spomni življenja pred uničenjem. Res je, da nikoli ni bilo dovolj hrane in vode, vedno sta z Ivom živela iz danes na jutri.

Dimitrij nadaljuje;

»Vedel sem, da so bili v davnih časih ljudje tesno povezani z naravo. Z njo so delali, živeli in sodelovali. Ker sem hotel ugotoviti, ali lahko to globjo povezo-vo vzpostavim tudi sam, sem začel preučevati starodavno mitologijo, obrede in običaje. Po več letih raziskovanja in trdega dela mi je uspelo to, kar je sedaj uspe-elo tebi. Uvidel sem bitja za katera si nikoli nisem mislil, da obstajajo. Začel sem zaznavati in razumeti pretok energij v naravi, mrtve ljudi, s katerimi lahko komuniciram, predvidim lahko na primer tudi vreme in naravne ujme. Včasih nisem bil sposoben videti sveta in narave okoli sebe takšne, kot dejansko je. Mogočne in brezčasne.«

Lucija le šokirano opazuje Dimitrija, saj ne more doumeti, kar je ravnokar slišala. Ni edina, ki ji je uspelo vzpostaviti tako globoke povezave z naravo in njenimi energijami.

»Dimitrij, kaj skušaš povedati?« zmedeno odvrne Lucija, pri čemer se ji zatrese glas.

»Predaleč smo šli. Poleg samih sebe uničujemo tudi naravo, ki smo si jo prilastili. Za vse je življenje vedno bolj naporno. Skupaj s somišljeniki, ki so spoznali moje sposobnosti in se v državah nahajajo tudi na ključnih pozicijah, načrtujemo jedrske napade na vsa večja mesta. Tehnologijo bomo uničili s tehnologijo. Večina ljudi ne bo preživela, veliko jih bo umrlo tudi v letih po tem, ampak ostali bomo takšni, kot si ti. Sposobni nečesar več. Tako bomo lahko v desetletjih po uničenju ponovno vzpostavili civilizacijo, ki bo naprednejša, predvsem pa pri-jaznejša do ostalih bitij tega sveta. Potrebna je ponovna vzpostavitev družbe, ki bo temeljila na drugačnih vrednotah in ne bo ponovila naših napak, ki vodijo v propad.«

Lucija le zaprepadeno opazuje Dimitrija. Ta po nekaj trenutkih tišine zamišljeno reče;

»Ker se zavedam razsežnosti posledic, ki bi nastale zaradi dejanj mojega gibanja, že dalj časa razmišljam, ali je odločitev o uničenju človeštva pravilna ali ne. Ampak ti, Lucija, si mi danes dokazala, da je to prava pot. Hvala ti!«

Lucija negibno stoji in zgroženo gleda Dimitrija. Šokirana razmišlja o tem, kar je s svojim dejanjem pravkar povzročila. Še preden ji uspe karkoli izreči, Dimitrij odločno stopi skozi dežni hologram in se odpravi naprej proti domu.

07. MESTO

DOMINIK LENARČIČ

“Splav je zločin. Temu ne more, ne sme nihče oporekati. Splav je zločin.”

Jezik radijskega voditelja je tekel kot namazan.

“Tu pri oddaji The Torch strogo obsojamo izjave vseh ubijalcev, ki so se v zadnjih dneh pojavili in ki si drznejo govoriti, tega res ne boste verjeli ljudje, govoriti o prednostih splava. Prednostih! Saj sem rekel, tega ne boste verjeli. Nekateri ljudje ga dejansko zagovarjajo! Ponavljam, tu pri oddaji strogo obsojamo njihove izjave.”

Vse do sedaj je bil Obadiah Feuerbach neznani politični komentator, pravičnik ter branitelj svobode in tradicionalnih vrednot, ki ga ni nihče poslušal. Odkar pa se je pridružil Tysonovem kabalu, je imel vse: radijsko postajo, zveste poslušalce in obilo cvenka v žepu. In še nekaj drugega ... V zameno za vse to so od njega zahtevali samo zvestobo do kabala.

V svoji komori se je potil, ni vedel, ali je to zaradi poletja, ali tistega drugega. Drgetal je. Hrbet ga je srbel.

“Zdaj, dragi moji poslušalci, pa je napočil čas za sprejemanje klicev. Sprejemamo vaše klice. Tako, enega že imamo! Izvolite.”

“Halo?”

“Pozdravljeni! V živo ste, na oddaji The Torch!”

“Sem res?”

“Tako je, gospod! V živo ste! Kako vam je ime?”

“Walton sem, gospod.”

“Pozdravljeni, gospod Walton. Nam želite kaj povedati?”

Sledila je kratka tišina.

“Pravzaprav imam. Gospod Feuerbach, ni mi vseč, kako pristopate k problematiki splava.”

“Kako prosim? Kaj hočete pove-.”

“Dovolite, da pojasnim. Način, kako opisujete zagovornike splava, se mi zdi ... nekorekten. Pravite jim ubijalci. Mislim, da pretiravate. Ti ljudje niso krvoločne živali, gospod. Oni preprosto samo zagovarjajo pravico žensk do prostih odločitev glede-.”

“Mislite pravico ubijati nerojene otroke?”

“Kako?”

“To je pravica, ki jo ti ljudje zagovarjajo. Hočejo ubijati nerojene otroke.”

“Gospod Feuerbach, prosim vas ...”

Feuerbach ni odnehal. Vzplamtel je.

“Ne razumem, kako se vam lahko moj odnos do njih zdi nekorekten. Ali ste eden od njih?”

“Kaj?”

“Me niste slišali? Vprašal sem vas, če ste eden od njih? Ali zagovarjate pravico do ubijanja nerojenih otrok? Ali jo?”

Vse bolj se je potil. Vse bolj ga je srbelo.

“Gospod Feuerbach, to ni ...”

“Zelo jasno vprašanje sem vam postavil, gospod Walton. Ali zagovarjate-”

“Gospod Feuerbach ...”

“pravico do-”

“Gospod ...”

“-ubijanja nerojenih otrok?”

“Gospod Feuerbach, to je ravno tisto, o čemer govorim! Svoje ideološke nasprotnike opisujete kot Satanove odposlance!”

Feuerbach je stisnil pest, da bi pregнал žerjavico, ki se mu je nabirala v drobovju.

“In z njimi se spuščate v take nizkotne, neverjetno manipulativne diskusije! Ali res mislite, da sem morilec, gospod Feuerbach?!”

“Res,” si je ta mislil, “in če bi bilo po moje, bi te kar poslal tja dol k Satanu, kamor spadaš.”

“Odgovorite mi, jebenti!”

Skoraj bi vzrojil. Skoraj bi mu plameni zleteli iz pesti in ust. A še pravi čas se je ustavil. Z mirnim, strogim glasom je rekel:

“Oprostite, ampak takega načina komunikacije tu ne odobravamo. Zbogom.”

In prekinil je stik s klicalcem Waltonom. Naslednji klicalec je bil k sreči nasprotnik splava.

Bil je zunaj, med odmorom. Sladek cigaretni dim je v dolgih vdihih gasil požar, ki je še vedno tlel v njem. Tisti bedak Walton ga je pošteno razjezil. Zdaj ga ni bilo več, poslal ga je k vragu, kamor spada. Edino škoda, da ga ni mogel zažgati.

“Mislim sem, da Judje ne smete kaditi!”

Feuerbach se je ozrl. Pred njim je stal Jerry Frost, Tysonov odvetnik.

“Odvisno od regije,” je odvrnil. Odvrigel je ogorek. “Živjo, Jerry, kaj bo dobrega?”

Frost se je nasmehnil.

“Zdravo, Obi. Tyson je poslušal današnjo oddajo. Poslal me je, da ti povem dvoje. Kot prvo bi te Tyson rad pohvalil. Pravi, da si se v svojem napadu na tistega ... klicalca, izkazal kot varuh naše družbe.”

Feuerbach je vrnil živčen nasmeh.

“Kaj pa drugo?”

“Kot drugo bi te pa Tyson rad opozoril. Opaža namreč, da si preveč eksploziven. Če se boš preveč prepuščal svoji Moči, boš še zagorel. To se še ne sme zgoditi. Čas očiščenja še ni prišel. Do takrat moraš to Moč skrivati. Lahko Tysonu to zagotoviš?”

Feuerbachov živčen nasmeh se je spremenil v ravno črto.

“Seveda lahko.”

“Odlično. Pa še to. Naročil mi je, da naj ti povem, da se v oddajah izogibaj omembam telepirotikov in raznih teorijah o njih.”

“Čakaj, a mi Tyson diktira, o čem smem in ne smem govoriti na svoji oddaji?”

“Rekel bi, da ja.”

Feuerbach je bil ogorčen.

“Povej mu, da se nima kaj vmešavati v moje delo!”

“Bojim se, da to ne bo šlo.”

Feuerbach je bil začuden. Frost je to zaslutil in mu odgovoril:

“Kaj še nisi dojel? Zdaj si član kabala. Tvoja rit je zdaj njegova.”

“Moja rit je samo moja. Nobena lutka nisem!”

“Žal mi je, Obi, ampak zdaj si.” Feuerbach je zdaj videl, da je bil odvetnikov nasmeh kisel. “Prej, ko se boš s tem sprijaznil, lažje ti bo.”

Moža lutka sta umolknila.

“Zdaj moram iti,” je rekel Frost in se obrnil. “Se vidiva in poslušava, Obi.”

Feuerbach je pogoltnil cmok v grlu.

“Prav, se vidiva. Pozdravi Sandro zame.”

“Jo bom!” Frost je dvignil roko v pozdrav in izginil za vogalom. Feuerbach pa se je naslonil na zid in zrl v tla. Ogorek se je ohladil.

STARI PRIJATELJI

LUKA HADL

Ni jim uspelo.

Ob Klarinem „STOP!” je ječeči Blodež zdrsnil navzdol, končno odrešen naporov. Jakobu ni preostalo drugega, kakor umakniti se mogočnemu stroju, nato pa mu slediti na dno razpoke. Vse, kar je zapustilo ledeno kotanjo, je bilo upanje.

To ni res.

Ne more biti res.

Misli so krožile med četverico, kot bi bile telepatske. Zdelo se je, da je čas le abstraktna ideja. Da je vse le abstraktna ideja.

Prvo, kar so zaslišali, je bil Jakobov glas: „Tu ER-0-01. Imamo težavo. Smo na odprtem. Potrebujemo čimprejšnjo pomoč. Lokacija priložena.” Vodja ekipe je očitno že dosegel Blodeža in se lotil pošiljanja sporočila v sili.

Kmalu je začel razlagati situacijo, malo po zaključku pa razlago ponovil in dodal še: „K nam prihaja ER-2-04. Pomislili smo, da bi nas poskusili izvleči. Prosimo za odobritev.”

„Dobro. Centrala bo prošnjo poslala na Zemljo, tako da nam ostane še nekaj ur, dvestoštirka pa tudi ne bo kaj prej tukaj. Predlagam, da nujne stvari odnesemo iz razpoke in tam počakamo na kakšna nova obvestila. Vsaj na varnem bomo, če se zapre. Zaščitni šotor bova morala nositi dva, ostalo lahko vsak sam.”

Ker se ni oglasil nihče drug, je dodal: „Vzemite, kar vam je najbližje; dobimo se zunaj čez pet minut.”

Tik preden so se odpravili, se je Irena opravičila in vrnila v vozilo. Ostalim se je pridružila šele malo po tem, ko so postavili ogrodje šotora. Ob naslednji nošnji se je na enak način zamudila Klara, tik preden bi se predzadnjič odpravili, pa je Jakob oznanil:

„Dobro, jaz bom pregledal, ali je vse v redu in nismo ničesar pozabili, vi pojdite kar naprej.”

Po času sodeč je bil pregled res temeljit.

Ko je vzdignil svoj zadnji zabojček, je Julij na glas izrekel, kar je v mislih sestavljal odkar so začeli: „Mislim, da bi bilo dobro, če bi še jaz naredil en obhod. Toliko da vidim, kako mora vse skupaj izgledati.”

„Grem zraven?“ se je ponudil Jakob.

„Hvala. Mislim, da se bom znašel. Če ne, je pa vedno radio.“

„Ja, tega pusti odprtega. Če te pokličemo ali zaslišiš karkoli čudnega, samo teci. Pusti stvari.“ Z glavo je trznil proti steni za sabo. „Te reči niso šala.“

„Dobro vem. Se vidimo.“ Spet je prestopil prag vhoda v vozilo. Neposredna omemba razpoke ga je navdala z občutkom, da bi njegove noge najraje bile kje drugje. Kjerkoli. A po možnosti čim dlje od ledenih razpok.

Ko se je pritisk izenačil, je Obleko snel s sebe, a ne, preden je z gumbom izključil radijsko oddajanje. Namenil je dolg pogled po z ambulanto združeni spalnici, nato pa se po lestvi povzpel v višje nadstropje. Ozrl se je na levo. Nekje tam, za kontrolno sobo reaktorja, edinim zasebnim prostorom v vozilu – Ireninim –, je zdaj napol spal vir Blodeževe življenjske moči. Julij je čutil, kako mu je pljučca povleklo malo bolj skupaj. Ves prostor se je naenkrat zdel bolj prazen, svetlejši, sterilnejši. Kot da preteklega leta sploh ni preživel tu, temveč nekje drugje, to pa je kopija – dobra, a še vedno le kopija. Kot da manjkajo detajli.

Da bi misel pregnal, se je skozi skupni prostor podal do kabine, kjer je sicer preživel največ časa. Sedel je na stol in opazoval zdaj prazni zaslon, ki ga je obkrožal in mu nekoč dajal pregled, z dlanjo pa zdrsnil v krmilno rokavico. Ko bi se vrnil, si je nameraval vsaditi čip, ki bi jo nadomeščal. Kako oddaljeno se je to zdaj zdelo!

Vrnil se je v skupni prostor. Pogled mu je potaval po klopi in stoli, kuhinjskem delu in spet naokrog, preden se je končno ustavil na plošči z vgraviranim notranjim načrtom vozila. Snel jo je s stene. Ni zares vedel, zakaj to počne; le sledil je tihemu glasku v ozadju svojih misli. V rokah je ploščo obrnil in se zazrl v na hitro vrezano ime na zadnji strani, ravno za oznako prostora, v katerem je bil. Blodež, je pisalo.

Prste je nežno položil na ime in glasek je zašepetal: „Ne vem, kdo ti ga je podaril, a nosil si ga dobro.“

Po trenutku tišine se je Julij zdrznil in pomislil: *No, saj ga bomo rešili. Vem, da ga bomo.* Ploščo je namestil nazaj, pogled hitro vrgel po sobi in odšel za drugimi.

V šotoru mu je Jakob pokimal v pozdrav: „Kako si?“

Skomignil je. „Saj si najbrž misliš. Pa vi?“

Čeprav so bile geste različne, je iz vseh vela enaka mešanica razočaranja, skrbi in neučakanosti.

„Če ga vsaj ne bi spravil tja dol!“ je čez čas vzkliknil. „Zdaj bi se že peljali naprej.“

„Pomiri se,“ mu je odvrnil Jakob, „nisi ti kriv. Jaz sem ti naročil, da pelji bolj ob robu in ti si me upošteval. Če ne bi zavil navzdol, ko se je začel nagibati, bi se

prevrnil in bi bili samo še na slabšem.”

„In dvomim, da bi bili na boljšem, če bi vozili jaz ali Klara ali Irena,” je po kratkem premoru dodal.

Tri četrt ure kasneje je v šotor iz izvidnice stopila Klara.

„Prihajajo.”

Šotor je zasenčil gorostasni Evropski Raziskovalec 2-04. Upanju raziskovalcev se je vrnilo nekaj živahnosti in pristopili so, kot da hočejo vozilo povabiti na svoj prvi zmenek.

Vrata so se odprla, slišali so pisk ob vzpostavitvi radijske zveze in zagledali so poveljnika vozila, Kai-Mina, ki jim je rekel: „Zdravo, družba, ste v redu?”

Ravno ko so se razgovorili, kaj bi se dalo storiti, je vodja „dvestoštirke” prosil za prekinitev, da se je oglasil na klic. Skozi vizir so videli, kako mu je obraz upadel. „Centrala,” je pojasnil, ko je končal. „Sporočajo, da je Zemlja zavrnila prošnjo, češ da ,ne morejo tvegati še enega vozila in še ene ekipe.’ Žal mi je.”

Jakob je zavil z očmi. „Kdaj so pa oni poslušali želje kakšnega ‚Jupitrovčka’? Imeli bi to, imeli bi tisto, reševali pa ne bi, če gre kaj narobe.”

„Hja,” je zavzdihnil Kai-Min. „No, mogoče se bodo zamislili, če jim bo pobegnila še Luna.”

„Ne upaj na slepo,” mu je odvrnila Klara. „Ko je šel Mars v samostojnost, se ni nič spremenilo.”

Ko so naložili Blodeževe vzorce in nekaj opreme, ter za silo nastanili njegovo ekipo, je Kai-Min predlagal: „Mislim, da bo najbolje, da gremo kar do Amundsen. Kak teden bo, a so vsi drugi Habitati dlje.”

Julij je vso pot domov pogledoval nazaj.

*

Pot s Titana je bila dolga, a težko bi rekel neprijetna. Njegovo udobje je bilo prikrajšano le, ko je moral na Evropini orbitalni frači prestopiti z oskrbovalne ladje in počakati, da je mimo prišla kakšna druga, ki je na luni dejansko nameravala pristati. Strmel je v pokrajino pod seboj. Bila je skoraj identična tisti, ki jo je nekoč zapustil, z izjemo nekaj pack – Habitatov, ki so se v desetletjih razrasli v prava mesta. V njegovi glavi se je vrtinčilo preveč misli, da bi lahko o čem razmišljal.

Ko se je v pristanišču zahvalil in poslovil od pilota, pri katerem je štopal do tal, se je namenil proti Habitatu, a ga je na okoli pol poti ustavil poziv za vzpostavitev

radijske zveze. Ugodil mu je in se začel predstavljati, ko ga je prekinil glasen „ŽIVJO!!”

Zdrznil se je, a se že v istem trenutku nasmejalo.

„Kaj pa ti tukaj?” ga je veselo vprašala Klara.

„Hja, čakam. Nekdo naj bi me neke tule prevzel in mi povedal, kam naprej.”

„Res? Jaz sem pa ravno zato tu. Menda ne boš rekel, da čakaš *mene*?”

„Bi ti rekel, da upravnika Habitata, samo bi me lahko vzela zares.”

Med zadrževanjem smeha je komaj govorila. „Ah, daj, no, daj, ti da boš poznal upravnika? `Cez pet minut boš pa rekel, da si prijatelj šefice energetike. Ali pa glavne mehaničarke. Kdo pa misliš da si? Noben raziskovalec ne pride tako daleč.”

„O, tu si!” je še dodala, preden sta si v pozdrav padla v objem.

„To je torej to,” je zamrmrala, ko sta skupaj nadaljevala pot.

„Ja, to je to. Prejle sem dobil potrdilo, da je Jean-Paul uredil še zadnje podrobnosti. Jutri odrineva.”

„Da ga je načrtoval direktor Agencije za raziskovanje in naseljevanje Osončja.” Poudarila je vsako besedo naziva. „Še vedno ne morem verjeti.”

Med N in D je zazijala reža, najprej tanka, nato pa vedno širša, dokler ni skozi ogromna vrata zapeljalo oglato vozilo, počasi, da z vrhom ne bi ob kaj zadelo.

„Jean-Paul je rekel, da se bom smejal,” je z nasmeškom rekel Julij.

„Kaj pa je?”

„Počakaj, da vidiš oznako.”

„Ne!”

„Jap. Dvestoštirko je uredil.”

Vozilo se je ustavilo in skozi vrata je stopil njegov poveljnik, Kai-Min. „Živjo, Klara, Julij,” je pozdravil, „sta pripravljena?”

Kos ledu je odletel in razkril kovino.

„Tukaj je! Tukaj je!”

Vsi so stekli na isto mesto. Julij je poslal ukaz za vklop, ostali pa so se s cepini lotili zmrznjene obloge.

Kaj kmalu so se izpod ledu prikazala vrata, ki so se, po nekaj truda, tudi odprla. Ko je Julij zaslišal Blodežev stari avtomatski pozdrav, se mu je zdelo, kakor da sta skupaj z njim in Klaro vstopila še preostala člana ekipe, čeprav sta ostala v Habitatu.

Peterica je bila spet skupaj.

09. MESTO

DOMINIK KOBOL

Po večurnem branju je končno odlepil oči od ekrana svojega prenosnega računalnika, si jih pomencal in se pretegnil. Ošvrknil je uro. "Kaj, koliko?" in skoraj skočil s stola, na katerem je sedel. "Hitro spat, daj. Ob osmih imam izpit, prekleta ura." Na hitro je potegnil z sebe hlače in majico, ter se zvrnil v posteljo, a seveda; zaspati ni mogel, mislil je lahko le na ravnokar prebrane stvari: bogove, polbogove, nadnaravne stvari in moči, nerazložljive pojave in čudna naključja.

Nemirno se je premetaval in iskal morebitno idealno pozicijo, v kateri bi lahko zaspal, a sam pri sebi je vedel, da se to ne bo zgodilo. Vseeno je vztrajal tisti dve uri, kolikor je še manjkalo do budilke in ob njenem zvonjenju vstal, četudi neprespan. Tolažil se je z dejstvom, da mu je snov izpita bila všeč; zgodovina je pač enostavna.

"Ejla, a gremo na kavo?" zasliši skozi hrup svojo prijateljico. "Zadnji izpit končan. Zdaj si pa lahko oddahneš."

Za trenutek je pomišljal, a je povabilo seveda sprejel. Med drugim tudi zaradi tega, ker mu je bila Gabrijela všeč, in kar mu je bilo znano, še vedno samska. "Ja, seveda." je z nasmehom odvrnil. "Potem pa spat. Klinčev internet, do petih zjutraj." je še dodal.

V njegovem najljubšem barčku, za katerega se je izkazalo, da je tudi njen najljubši, sta dolgo kramljala in se pomenkovala in zdelo se mu je, da bi jo lahko povabil na pravi zmenek ali kaj podobnega. Pomlad je pač pognala iz zimskega spanja ne samo rastlinske, ampak tudi človeške hormone. Bilo je že čez poldne in ideja je padla, da skupaj odideta na kosilo, nato pa nekdo spat, nekdo pa na študentsko delo v trgovino.

Končno doma je zagrnil zavese in se kot mrtev zleknil na posteljo in kar oblečen zaspal. Nekaj je sanjal, nekaj velikanskega, ki je sililo iz zemlje in meteorski dež, ki je padal na zemljo, nato pa neznane ljudi, med katerimi je bila tudi Gabrijela,

in kar naenkrat se je zbudil, zmeden, dezorientiran, in prestrašen. Nato se je spomnil, da je vse le sanjal in se pomiril, se pretegnil, in se odpravil v skupno kuhinjo, kjer si je pripravil malico.

Kmalu zatem je poiskal mobilnik in preletel obvestila. V oči mu je padlo e-pismo, za katerega je domneval, da je od kakega soobiskovalca predavanj: brez pomišljanja ga je odprl in začel brati.

Če to bereš, vedi, da smo te našli. Na usmernikih imamo kodo, ki sledi prometu, in opazili smo, da si veliko časa preživel ob branju Resnice. Resnice, ki jo je svet zatajil. Če bi rad spregledal, nam odpiši.

“Kaj?” si je le zašepetal in se počasi usedel na stol, brez da bo odmaknil oči z ekrana. Komaj je ulovil sedišče in se nagonsko ulovil ter se popravil, še vedno prikovan na zaslon. Znova je prebral besedilo, in znova. “Resnice? Tiste teorije zarote?” se je vprašal, a si ni odgovoril. Ni se obregnil ob dejstvo, da so mu sledili, njemu in kdo še ve koliko drugim. Začarano je gledal v črne črke na ekranu, na belem ozadju. Slike iz sanj so se mu znova živo prikazale in nekaj v njegovih možganih je to povežalo, ustvarilo smisel. In odpisal je.

Je to kakšna šala?

Presenetljivo hitro je dobil odgovor, in skoraj planil je po telefonu, ko je zazvonil.

Preveri sam. Preberi ali prelistaj:

Bajke iz vsega sveta, posebej te bo zanimala pravljica o koncu sveta iz ljudstva Grorojev.

Rebo Slobro: So nekoč res živeli bogovi?

Rebo Slobro: Nepojasneni fenomeni sveta

Čtiva, povezav to knjig, videoposnetkov, in takih ali drugačnih poldokazov ni manjkalo in kar samo se mu je smejalo, ko je prebiral. Pohitel je po prenosni računalnik na posteljo in se zakopal v ‘delo’, četudi je bil zunaj prekrasen sončen dan. Pozabil je na svet, pozabil je na Gabrijele, pozabil je nase. Hotel in moral je izvedeti resnico.

Ko se je zvečerilo, je le na hitro ošvrknil telefon in videl njeno sporočilo. Pogledal je na uro, in sam pri sebi preklel dejstvo, da bi lahko že pred dvema urama

bil z dekletom, ki ga je vabilo na pivo, kar je bila ena izmed lastnosti, ki so mu bile na dekletih všeč. Na hitro je odtipkal, da je zaspal in da bo jutri pivo še za odtenek hladnejše, zatorej še bolj prijalo in brez pomišljanja nadaljeval z branjem, vedno bolj prepričan v pravkar prebrano. Z neznancem sta si izmenjala še nekaj sporočil in se dogovorila za srečanje za naslednji dan.

Ko je stal pred barom v pritličju več deset nadstropnega objekta, v njemu manj znanemu predelu mesta, ga je prevzel strah. Do tega trenutka je vse skupaj storil v afektu; bral, pošiljal e-pisma, verjel ali pa ne; najpomembneje pa je bilo, da je lahko vse storil izza ekrana. Sedaj se je moral soočiti s popolnoma neznanim človekom. Pogoltnil je slino in počasi vstopil, kot bi se odpravljaj na svojo zadnjo pot.

V lokalu je bilo temno, zakajeno, in tiho. Moral je počakati trenutek, da so se oči navadile; nato je zagledal pri eni izmed miz zagledal njegovega vrstnika, ki je skozi očala gledal v ekran prenosnega računalnika, ki mu je pomahal. Oddahnil si je, saj se je bal, da se bo moral srečati s komerkoli drugim, tako pa je čakajoči bil le kakšno leto ali dve starejši, verjetno še vedno študent, kar je olajšalo stvari.

“Ojla!” je skoraj bevsknil, s presenetljivo cviljajočim glasom. “Martin, kajne?” Prikimal je, oni drugi pa mu je ponudil roko. “Grega. Jaz sem ti tiste maile pošiljal.” Martin ni vedel, kaj naj odgovori, zato je le nelagodno stal ob njem in molčal.

“Oh, seveda, prisedi, prisedi.” je končno dejal Grega in se odmaknil, da je Martin plaho prisedel. “Torej, zanima te, kaj se je dogajalo v zgodovini, kajne? Zato tudi študiraš zgodovino.” Martin je spet le prikimal, in se končno začel spraševati, kaj vse ta fant ve o njem, ko je Grega že nadaljeval z govorjenjem. “Povej torej, kaj te zanima. Katera znanstvena razlaga ti je sumljiva?”

“Pa saj nisem niti mislil, no.” je jecljajoče začel Martin.

“Ne ne, je že v redu. Bom kar začel. Gora Večnosti in vsa gorovja okoli, poznaš?” ni počakal na Martinov odgovor in kar v isti sapi nadaljeval. “Verjetno veš, da je najvišji vrh vsako leto zrasel nekaj centimetrov, do nekaj stoletij nazaj. Uganeš koliko let nazaj?”

Martin je je odkimal. Misli so mu odtavale, ven iz tega temnega prostora, do Gabrijele. Ne bi smel biti tukaj, saj ni bil tak. Bilo je...

“Poslušáš sploh?” ga je predramil Gregin glas. “Torej, se ti ne zdi zanimivo, da je ravno nekaj let po letu letu nič gora končala z rastjo?”

“V bistvu, niti nisem razmišljal o tem.” je končno priznal Martin. “Glej, mislim, da je to pomota.”

“Nobena pomota. Povem ti kaj je bilo. Pred stoletji so molili bogove, izgovarjali so molitve, ki je obstajajo več. Te molitve so bogovom dajale moč. Pod goro večnosti je nekaj velikega, živega. Nekaj kar hoče ven. A nihče ne moli več.”

Martinu je sedaj postalo zanimivo. O tem pa je res hotel vedeti več.

“Podobni dogodki na vzhodu, kjer so sedaj Tri velika Jezera. Nekoč je bilo eno. Uganeš, kdaj se je začelo sušiti?” je pomenljivo dejal Grega.

Martin se je nasmehnil, nato pa dejal. “Tristo let nazaj, ko so prepovedali verstva in začeli z novim štetjem?”

“Te zanima krater Terigo? Nekoč ga namreč ni bilo. Po spisih, ki so se ohranili skozi stoletja, je vsakokrat jasno napisano, da se gorovje Nevetre konča ob mestu Nevetre, ki je sedaj na južni strani kraterja. To pomeni, da kraterja pred, recimo, tisoč leti še ni bilo tam. Kako je nastal?” je zaključil Grega.

Martin je le prikimal. “Otok Wuta. Iztrgan it kontinenta. Poglej oblike obal. In te zanima od kje vse to prihaja? Vsi bioezoteriki, bioenergetiki in razni šarlatani se vsaj v eni stvari strinjajo. Največ neke primarne vesoljne energije se skriva v večnih meglah in nevihtah sredi Severnega velikega pogorja. Od tam naj bi se razkropila po vsem svetu.”

Martin je seveda okvirno poznal zadnji veliki neraziskan fenomen sveta: oblaki in nevihte, vetrovi in strele so sredi gora, tam, kjer bi morali biti najvišji vrhovi, bili kot za večno prikovani na isto mesto. Najbolj zanimivo je bilo, da teh večnih oblakov tudi najnovejša tehnologija ni predrla.

“Kaj hočeš reči?” je dejal Martin, nato pa so se mu oči prikovale na ognjeno kroglo velikosti jajca, ki je lebdela med Gregovimi dlanmi. “Kaj je to?” je le dahnil.

“To,” je tiho, mirno, in z drugačnim: resnim in samozavestnim glasom rekel Gre-

ga. Tisto ognjeno jajce je oddajalo toploto, rastlo in se manjšalo, se raztezalo, skoraj ugasnilo in nato spet vzplamtelo. “je to, kar ti znanost skriva. Čarovnija. Ravno taka, kot v knjigah. Torej, ” je pripomnil, “Se nam pridružiš? Hočeš moliti od sveta pozabljene bogove, in se jim predati? Slišati njihove besede?”

Martin je pred seboj videl svoje nočne sanje, v kateri je bila popolnoma podobna ognjena krogla. Čutil je, da je to znak usode ali nečesa podobnega. Mogoče ga je eden izmed bogov klical. Pogumno je le prikimal.

